

AMIE KAUFMANOVÁ

OSTROVY
BOHŮ

COO
BOO

Ostrový bohů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Amie Kaufmanová

Ostrový bohů – e-kniha

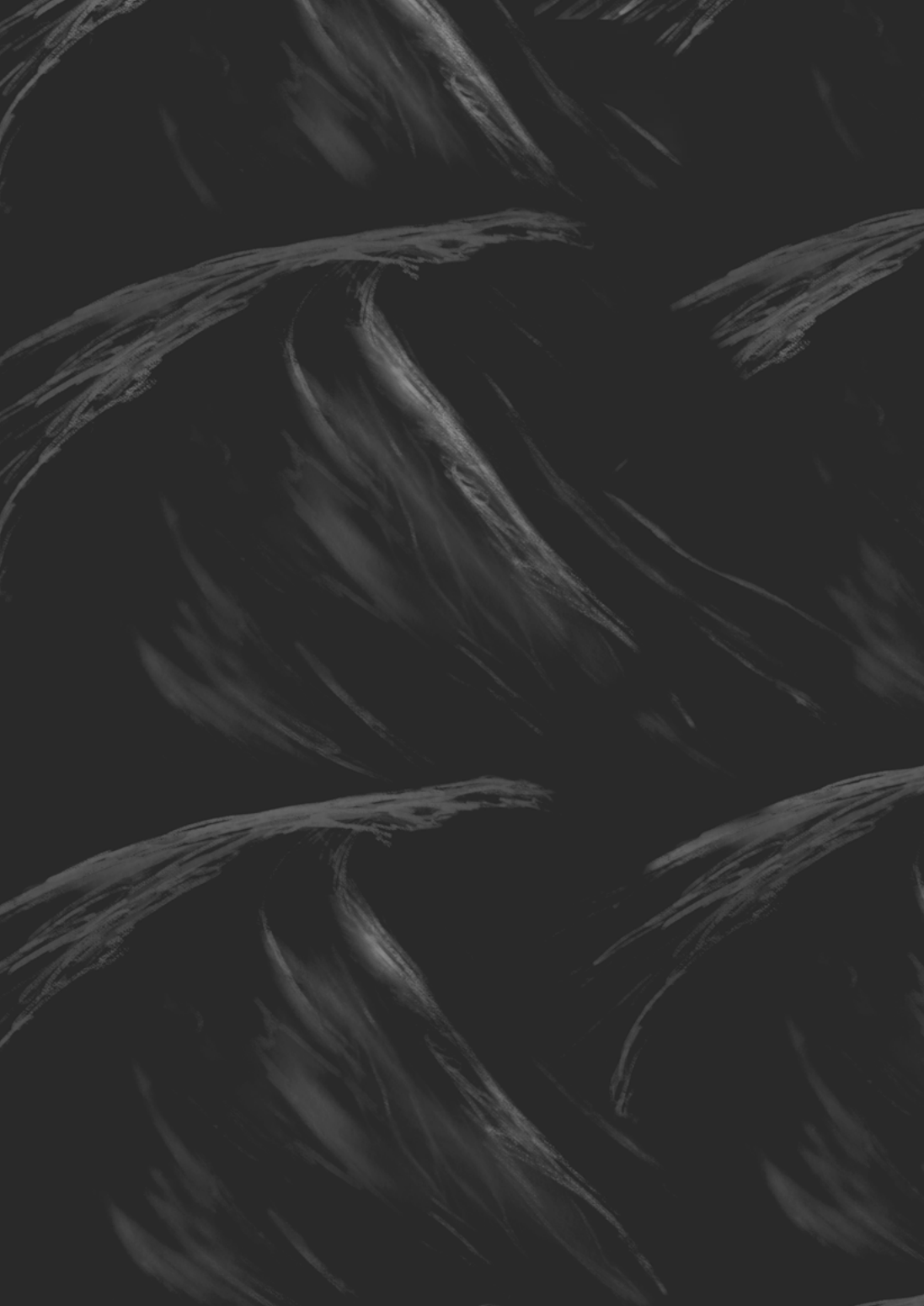
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OSTROVY BOHŮ

OSTROVY BOHŮ

AMIE KAUFMANOVÁ

Přeložila Zuzana Stifterová

COO
BOO

Přeložila Zuzana Stifterová

Text copyright © 2023 by LaRoux Industries Pty Ltd.

Jacket art copyright © 2023 by Aykut Aydoğdu

Map art copyright © 2023 by Virginia Allyn

Translation © Zuzana Stifterová

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-859-6 (1. vydání, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-7661-867-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-868-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-869-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Pro Elizu, Ellie, Kate, Lili, Liz, Nicole, Peta a Skye

ALINORSKÉHO

MAJETEK

SEVERNĚ
CESTA

ESCIUM

PETRON

LADRIANA

NUSRAYA

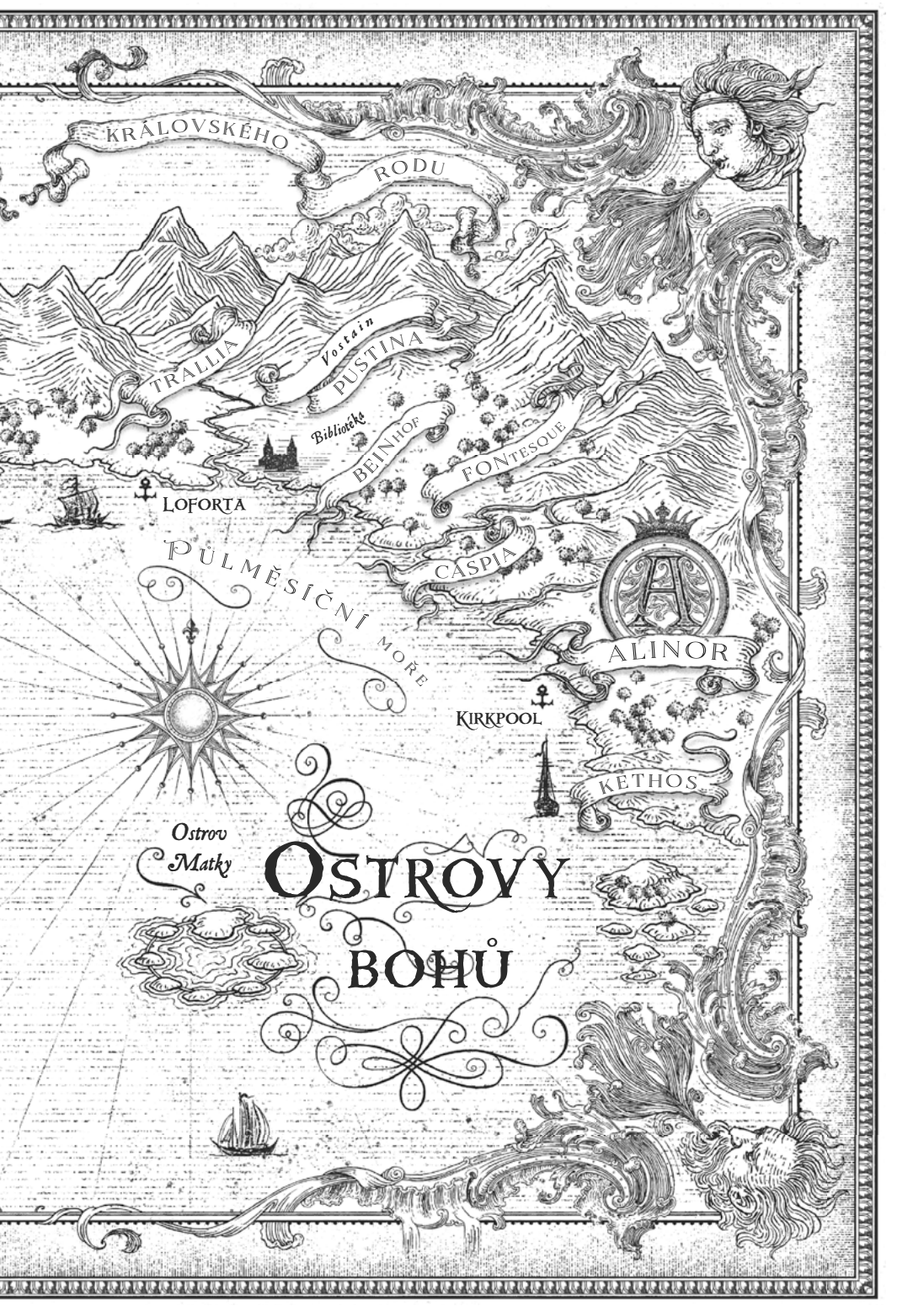
VOSTERSKÁ
ZÁTOKA

MELLACEA

PRÍSTAV
NARANDA

PRÍSTAV
CATHAR

BRENDOVA BRÁNA

KRALOVSKÉHO

RODU

TRALLIA

Vostan
PUSTINA

Bibliotéka

BEINHOF

FONTESQUE

LOFORTA

PULMĚSIČNÍ
MORE

CASPIA

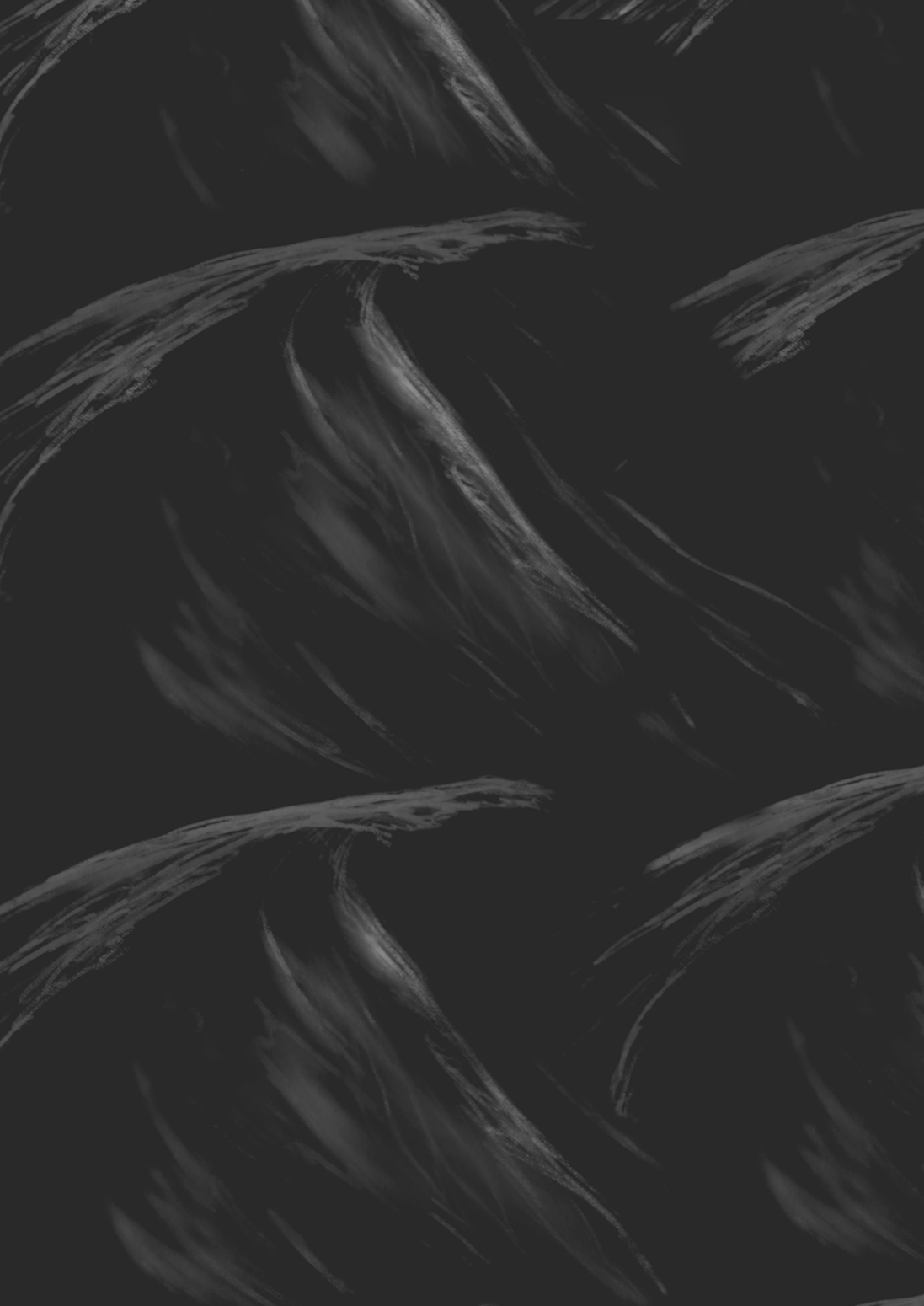
ALINOR

KIRKPOOL

KETHOS

Ostrov
Matky

OSTROVY BOHŮ

Před pěti sty a jedním rokem...

„Ne že bych si myslel, že budu žít navěky. Jen jsem nečekal, že se do-
zvím takhle dopředu, kdy zemřu.“

„U sedmero pekel, Anselme,“ zamručí Galen, ulomí si kousek
sucharu, které nám dali námořníci, a pak ho rozmáčkne mezi prsty.
Sledujeme, jak drobky přistanou na mechu, který nám roste pod no-
hama.

Je zvláštní dělat něco tak všedního – jíst – na tak posvátném mís-
tě. I když jsme si možná vysloužili právo dělat, co chceme.

Sedíme před samotnou svatyní, zády k omšelým černým kame-
nům. Mýtina je obklopená džunglí, hustou a bujnou a tak jasně zele-
nou jako čaroznaky, které se mi vinou po předloktí. Je tu mnohem
větší teplo a vlhko než na otevřených pláních doma.

Loď jsme zakotvili dole v zátoce a můj nejlepší přítel se mnou vy-
šplhal na vrchol ostrova.

Chtěl jsem vidět, kde k tomu zítra dojde.

Barrica šla také s námi, i když neřekla proč. Naše bohyně stojí
na vzdáleném konci palouku a hledí na třpytící se modré moře pod
námi. Je o celou hlavu vyšší než já, a to vyššího muže, než jsem já,

neznám. Bohové jsou stavění v jiném měřítku. Jsou větší než my, nesrovnatelně krásnější, takovým způsobem, který je těžko představitelný, pokud nestojí přímo před vámi.

Dříve jsem se v její blízkosti nedokázal soustředit, její přítomnost mi rozptylovala myšlenky, ale v průběhu války jsem měl v její společnosti dostatek tréninku.

Stojí jako socha, nádherná i ve svém smutku. Víím, že si celým srdcem přeje, aby to ode mě nemusela žádat. Ale i přesto jsme tady. Neexistuje jiný způsob. Ne po tom, co se stalo Valusovi a Vostainu.

Pak pohlédnu na svého přítele. Než tohle všechno začalo, bylo jeho kněžské roucho prosté, jednoduše střižené v alinorské modři – ale někdy během války naše kněžstvo začalo nosit oblečení, které spíše připomíná vojenskou uniformu, z úcty k naší bohyni válečnicí.

U krku má roucho rozhalené, rozepnuté jako vždy. Když jsme byli ještě děti, nikdy neměl oblečení upravené, a to se nezměnilo.

Tak dobře ho znám. Jeho přítomnost mi poskytuje útěchu.

Jak se stalo, že jsme my dva malí chlapci vyrostli a ocitli se zde?

„Mám strach, Galene,“ zašeptám.

„Já víím, můj králi.“ Pomalu vydechne. „Já také.“

Oba chvíli mlčíme, zatímco slunce klesá po nebi skrz změť zeleného listí. Nevzali jsme si svítilnu – brzy se budeme muset vydat na sestup zpět.

To já nakonec prolomím ticho. „Když nám jako malým kněží vyprávěli příběhy o hrdinech dávných věků, vždy se zdáli být tak šlechetní. Nikdo z nich nebyl vystrašený, rozzlobený nebo nejistý.“

„A také byli vždycky čistší,“ přemítá Galen a pohlédne na sebe. „Hezky voněli.“

Odfrknu si. „Vždycky jsem si říkal, o čem asi přemýšlejí. Tak teď už to nejspíš vííme. Až to budeš vyprávět, udělej ze mě opravdového člověka, ano?“

„Slibuju.“

Je divné představit si budoucnost beze mě. Když na to přijde, je divné si beze mě představit zítřejší večer. Z mé sestry bude dobrá královna. Kéž bych to mohl vidět. Ale přijdu o tolik věcí.

Brzy budou kuchaři v Kirkpoolu péct další várku mého oblíbeného pečiva plného bobulí, které vám obarví prsty narůžovo. Všichni ostatní si je vychutnají a já... tam nebudu.

Budou na mě vzpomínat?

„A ještě něco,“ navážu na náš rozhovor z posledních dní. „Za oknem v mé ložnici každý rok hnízdí pár kosů. Nechci je urazit, ale abych pravdu řekl, zrovna moc chytří nejsou. Většinou jim na parapet připravím nějaké chmýří, aby si jím mohli vystlat hnízdo.“

„Dohlédnu na to,“ odpoví tiše Galen a zavře oči. To dělám, co jsme se nalodili, přemýšlím nad malými úkoly, které musí někdo zařídit, až tu nebudu. Nikdy mi neřekne, ať mlčím, ani že na to přijde někdo jiný. Vezme to na vědomí a dá mi svůj slib.

„Jak jsme se sem dostali, Galene?“ vyslovím šeptem otázku, která se mi pořád vrací.

V tichosti mi nabídne kousek svého sucharu, zatímco přemýšlí nad odpovědí. Je to jen mouka s vodou a trochou soli, pečené, dokud to není dost tvrdé, abyste si na tom vylámali zuby. Je to potrava námořníků. A vojáků. A z nás se stalo obojí. Ale můj zájem o jídlo se postupně vytrácí, jako by mé tělo vědělo, že už ho nebudu potřebovat.

„No, na začátku byla Matka,“ přednese ve snaze o odlehčení atmosféry s náznakem, že bude vyprávět celý příběh.

Ale když se odmlčí, přitáhnu si kolena a položím si na ně bradu. „Povídej dál.“

Zamrká a s pozvednutým obočím na mě pohlédne.

„Rád bych si ještě jednou poslechl, jak to vyprávíš,“ vysvětlím tiše a zavřu oči, abych se mohl soustředit na jeho hlas.

Obměkčí se a přirozeně vklouzne do starého příběhu. „Matka stvořila svět a sledovala, jak roste. Ta nejotravnější – ale naštěstí pro nás také nejzábavnější – z jejích stvoření vyžadovala stále více a více její pozornosti. A tak udělala to, co všichni dobří vůdci.“

„Pověřila tím problémem někoho jiného.“

„Přesně tak. Stvořila sedm dětí: Barricu a Maceana, dvě nejstarší, narodili se společně a neustále se přetahovali o vedení. Pak přišli Dylo, Kyion, Sutista, Oldite a nakonec...“ Zadržne se mu hlas, ale pak pokračuje. „A Valus, její nejmladší, vždy s úsměvem na tváři.“

Některé noci stále slyším Valusův křik.

„Pokračuj,“ vybídnu ho tiše.

„Každý z nich se ujal kmene, ze kterých se měly stát státy, a poslouchali modlitby, žehnali úrodě, uzdravovali nemoci. Věnovali se všem obvyklým božským činnostem. Vyhýbali se tak potížím – alespoň na nějakou dobu.“

„Ale bohové trávili příliš mnoho času mezi námi a pochytili naše zlozvyky,“ připojím na místě, kde by obvykle děti shromážděné kolem mého přítele začaly vykřikovat a předvádět, co si pamatují. Věnuje mi náznak úsměvu.

„Ať tak či onak, naučili se závidět,“ přitaká a jeho slova utichnou. Teď už vypráví příběh našich životů, ne jen slova, která by mohl recitovat – na konec tohoto příběhu nevede vyšlapaná cestička, kterou by mohl následovat.

Maceanovým lidem nestačilo, že sestoupili z hor a na mořském břehu mu vybojovali nové území. Barricu začaly nudit zvlněné zelené kopce její země. Oldite přestaly bavit její hluboké lesy, Kyion vysoké útesy a úrodná půda jejich království a Dylo azurová voda toho jejího. Všichni měli své vlastní stížnosti.

Začalo to jako přetahování a skončilo válkou.

Jako byl Valus bůh veselí a lstí, Macean je bůh riskování, Hráč – a opravdu zariskoval, když se jeho armády napřáhly, aby si nárokovaly území jeho sourozenců.

Naše bohyně, Barrica, je Válečnice, a z nás se stali vojáci.

Ale navzdory všemu tomu bojování a krvácení a umírání, které jsme dokázali i sami, se nic nevyrovnalo zkáze, kterou na bojiště dokázali přinést bohové.

Jsem kouzelník z královského rodu – ovládám ne jeden, ale všechny čtyři živly. Po boku své bohyně a jejích sourozenců jsem byl jako dítě s hračkami. Celé lodní flotily byly zničeny, lodě hopsaly po moři jako kameny na rybníce.

Celé armády umíraly v ohni.

A Maceanova vojska hrozila, že zaberou Vostain, území jeho usměvavého nejmladšího bratra Valuse. Jeho sestra Barrica se s ním na obranu Vostainu střetla přímo a...

A na ten den nikdy nezapomenu.

Šok z jejich srážky zpusťošil celý Vostain a všichni jsme slyšeli Valusův křik, zatímco z jeho teritoria zbylo jen to, čemu jsme již začali přezdívat Pustina.

Připadá mi to jako celá věčnost.

Bylo to jen před měsícem.

Barrica držela Valuse v náruči, když posílala pro mě, vůdce jejího lidu. A mluvili jsme. Pomalu jsem pochopil, co musím učinit.

„Kéž bys býval jel s námi, když jsme před pár lety navštívili Vostain,“ pronesu a vytrhnu Galena z jeho myšlenek. „Přál bych si, abys ho mohl vidět. Pořád musím myslet na všechny ty lidi.“

„Na koho si pamatuješ?“ zeptá se. Galen se rád směje – byl by z něho vynikající Valusův kněží, kdyby se narodil na jiném místě, v jiné době –, ale nikdy se nevyhýbá tomu, co způsobuje bolest. Proto je teď tady, po mém boku, když ho nejvíc potřebuju.

„Královnina kuchařka pekla takový koláč, ve kterém bylo *něco* – vůbec jsem nemohl přijít na to co, a to jsem za ní poslal půtuctu sluhů, aby to z ní dostali. Dokonce jsem šel do kuchyně i já sám, ale neuspěl ani můj šarm.“

„Teď zajisté žertuješ,“ uchechtne se. „Kdo tě kdy odmítl?“

„No, zrovna dnes mohu přiznat, že k tomu jednou došlo. Vlastně dvakrát, pokud počítáš lady Kerlion, když nám bylo čtrnáct.“

„Koho ještě jsi tam potkal?“

„Před mým pokojem byl strážný,“ zamručím. „Půjčil mi svůj plášť, abych se mohl vyplížit do města, a já mu na oplátku poradil, jak si namluvit milou. Doufám, že ty rady využil.“

„Také doufám.“

„Měl jsem rád královnu Mirisal,“ zamyslím se a pohlédnu na místo, kde stojí Barrica stále bez pohnutí. „Vždycky se smála s Valusem – neustále se popichovali. Tenkrát jsem přemýšlel nad tím, jestli jí Valus dal její bezstarostnost a Barrica ze mě udělala vojáka, nebo jestli jsme se pro naše role prostě jen hodili.“

„JÁ Z TEBE VÁLEČNÍKA NEUDĚLALA, ANSELME.“

Když nejsem v její přítomnosti, nikdy nedokážu popsat, jaký má Barrica hlas. Někdy mám pocit, že je jako hudba, jindy, že připomíná

hromadný sbor. Ale ani jednoho z nás nijak nepřekvapí, když se k nám otočí a přejde přes mýtinu. Může nás slyšet, kdykoli se jí zachce. Jako jedna z nás jen – tak trochu – vypadá. To neznamená, že je jako my.

Galen si na její přítomnost nikdy tak úplně nezvykl a sklopí pohled, ale já vzhlednu a podívám se bohyni, které oba sloužíme, přímo do tváře.

„Ne?“

„JSEM OPOROU, PO KTERÉ SE ROSTLINA MŮŽE VINOUIT.“

„Takže jsi udala směr?“

„ANO. ALE MOHL SES VYDAT SPOUSTOU RŮZNÝCH CEST.“

Klesne a s překříženýma nohama se před nás posadí, neuvěřitelně ladná. Pohybuje se jako predátor, ale nikdy jsem se v její přítomnosti necítil ohrožený. Má víra – víra všech jejích lidí – je to, co jí dává sílu.

A o tom zítřek je.

Má oběť posílí bohyni, která spoutá svého bratra Maceana ve spánku, aby už nikdy nemohl vytáhnout do války. A pak se spolu se svými dalšími sourozenci stáhne z našeho světa a nebude již mezi námi kráčet.

Z Barricy Válečnice se stane Strážkyně. Nechá dveře pootevřené a bude bratra ve spánku sledovat, aby se ujistila, že zůstane tam, kde byl spoután. Ujistila, že se poslední hra boha riskování opravdu nezdařila. Občas možná vyslyší modlitbu či svému lidu požehná, ale tyto časy snadné konverzace navždy pominou.

„NAVŽDY JE DLOUHÁ DOBA, ANSELME,“ namítne Barrica a přeruší mé myšlenky. Vždy mi je dokázala vytáhnout přímo z mysli, ale mně to nikdy nevadilo. Já jí dávám svou víru a ona mi dává pevnou půdu pod nohama.

Neumím si představit, jaké to pro ně pro všechny bude, až tu nebude, ale jen málo z nich ji zná tak jako já. Nebude jim chybět tak, jako by chyběla mně.

„To je pravda, bohyně.“

„A ZÍTŘEK TŘEBA NEBUDE TAKOVÝ, JAKÝ SI MYSLÍŠ.“

Prosebně se na ni zadívám a ona od toho tématu upustí, nakloní hlavu a vstane. Stojí přede mnou tak nádherná jako vždy. Nikdy si nedokážu vybavit, jakou barvu mají její oči, když odvrátím zrak, ale teď vidím, že jsou stejně modré jako moře kolem nás.

Vztáhne ke mně ruku, a když mi pomáhá vstát, projede mnou záchvěv síly.

Všichni tři pomalu a opatrně scházíme džunglí po cestě směrem k místu, kde kotví naše loď, na naše poslední jídlo. Pochybují, že budu dnes v noci spát, ale bude příjemné sledovat hvězdy. Nebe je zde na Ostrovech jasné.

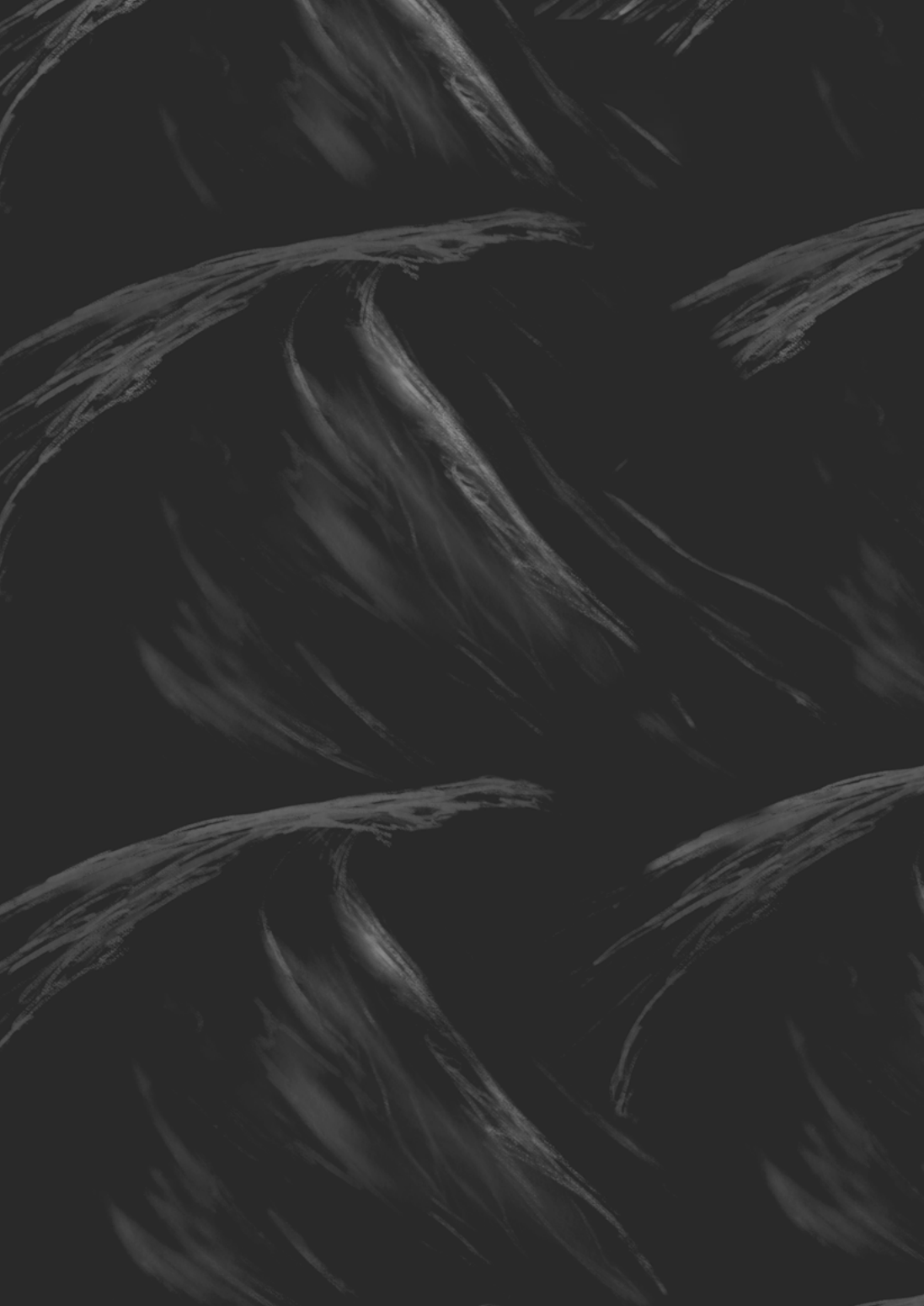
Vážně doufám, že se Galen nezapomene postarat o kosy. Někdo na ně musí dohlédnout.

O pět set a *jeden* rok později...

ČÁST PRVNÍ

POZLÁTKA A ODHODLÁNÍ

SELLY

*Královský vrch
Kirkpool, Alinor*

Prodavačka kouzelnických potřeb bloumá po svém malém tržním stánku, jako by ztratila mapu. Zdá se, jako by každá věc, na kterou naráží, od hromádek tlustých zelených svící až po košíky zářivých korálků a kamenů, byla novým objevem.

„Říkala jsi půluctu svící?“ Zastaví se, aby se ohlédla přes rameno a zbůhdarma si utáhla popruhy na zástěře. Protahuje to a doufá, že mě zaujme ještě něco dalšího, ale i když se mi chmurný a neklidný ruch města zařezal až do morku kostí, neztrácím trpělivost. Na to nemám čas.

„Ano, prosím.“ Snažím se na sevřených rtech vykouzlit úsměv, ale z ženina výrazu poznám, že se mi to nepodařilo. Ale upřímně řečeno, v tuhle chvíli už bych se jí měla zeptat na jméno a jak ráda pije čaj, protože my dvě tu spolu zestárneme.

Zdá se, že ještě o něco zpomalí, zvedne noviny a zkoumá bednu pod nimi. „Tyhle jsou nejlepší ve městě. Odlité v nejvyšším chrámu. Ty jsou pro tebe, slečinko?“

Ruce v kožených rukavicích bez prstů se mi sevrou v pěst, ale i tak se podívám dolů a automaticky zkontroluju, že schovávají zelené ča-

roznaky, které mám na rukou. „Jsou pro naši první důstojníci. Je lodní kouzelnice.“ Ta slova jen sotva vyvolají tu starou, dobře známou bolest. Dnes mám hlavu plnou jiných věcí.

„Ach, tak!“ To ženu zaujme a – *duchové, zabraňte mě* – teď se zastaví úplně a se zájmem si mě prohlíží. „Mělo mi být jasné, že máš sůl v krvi – jen se podívej na to oblečení. Odkud jste přípluli?“

Pohledem zabloudí zpět k novinám, které drží v ruce, a najednou to uvidím: Není nejistá. Je znepokojená.

Ty otázky byly stejné u všech stánků, u kterých jsem dnes zatím byla. Je podivný nedostatek různého zboží a ceny se mění a tržištěm se nese šepot o nových daních a zabavování. O válce.

Všichni se ptají, odkud jsme přípluli a jaké to tam bylo, když spatří mé námořnické oblečení – košili, kalhoty a vysoké boty, které mě odlišují od městských dívek v na míru šitých šatech.

„Jen krátká plavba z Trallie,“ povím ženě a zašmátrám v kapse po pár korunách. „Vlastně docela spěchám. Musím se dostat do kanceláře správce přístavu, než zavřou, nebo se bude moje kapitánka zlobit.“

Kapitánka Rensa někde nejspíš pozvedla hlavu, zavěťřila a cítila mou lež až z paluby *Lizabetty*, ale prodavačka se oklepe, jako by se probouzela.

„A já tě tu zdržuju povídáním. Radši – jak to vy mladí říkáte? Něco s auty.“ Když si vzpomene, najde opět svůj úsměv, i když teď v něm vidím to napětí: „Radši šlápneme na plyn.“

O minutu později mám zabalené svíce a jsem na cestě.

Nechám za sebou bouřlivé třepotání vlaječek duchů a přelidněné stánky trhu na Královském vrchu, setrvačností se nechám pohánět kolem nádherného průčelí chrámu zasvěceného Barrice, a jak nabírám rychlost, zvedá se mi i nálada.

Kněží a kněžky jsou před chrámem ve svých vojenských uniformách, mosaz se leskne, když svolávají věřící na odpolední bohoslužbu, na modlitbu za mír. Ale kamenné schody chrámu nejsou zaplněné uctíváči a cedulka připíchnutá u vchodu hlásá, že v sousedním domě se dnes večer pořádá taneční večírek s živou kapelou. Netušila jsem, že návštěvnost klesla o tolik.

Do misky na dary upustím pro bohyni měďák, když spěchám kolem – my námořníci nikdy nezapomínáme na slušné vychování –, a pokračuju, aniž bych pohlédla do očí nejbližšímu kněžímu. *Dnes nemám čas, příteli.*

Moje kapitánka mi dala dlouhý seznam pochůzek a zdaleka ne dost času, abych je vyřídila – její způsob, jak mě udržet dál od kanceláře správce přístavu.

„Potloukáš se tam každý den, co jsme tu přistáli,“ vyštěkla na mě ráno. „Dneska můžeš pro změnu udělat nějakou práci.“

Pro změnu, Renso? Vážně vtípné.

Celý rok jsem vyřizovala všechny bohyní pozeňnané úkoly, jaké si má kapitánka vymyslela, pracovala na každíčkém kousíčku své vlastní lodě, ode dna až po čelen. A konečně je konec. Musí být – duchové, zachraňte mě, jestli budu muset strávit byť jen jedinou další chvíli pod svou tyranskou kapitánkou. Tohle *musí* být můj poslední den.

Dnes uvidím v kanceláři správce přístavu křídou napsané zprávy, na které jsem čekala. Ta druhá možnost je neúnosná.

Proběhnu úzkou uličkou, ve které se budovy tísní blízko k sobě, horní patra se naklání nad ulici, z truhlíků se přelévají květiny. Někdo v prvním patře má puštěné rádio a já slyším přísný hlas hlasatelky, ale nerozumím, co říká.

Zatočím na Královninu třídu a zastavím se ve chvíli, kdy kolem dolů z kopce projíždí pivovarský vůz. Pak se vykloním a pozoruju přibližující se dopravu, která vytváří stálý proud. Kirkpool se vine okolo přímořské strany řady kopců, do údolí mezi nimi jsou vklíněny zlaté pískovcové budovy. Od vody je vidět, jak se Královnina třída táhne od přístavu na úpatí Královského vrchu až úplně nahoru k paláci na jeho vršku, přímá jako hlavní stěžeň tyčící se na palubě.

Ulice z ní odbočují jako ráhna, každé je domovem shluků obchodů a stánků – krejčí, pekaři, kupci vnucující vám koření z dalekých krajů. V Kirkpoolu žijí a obchodují lidé z celého světa a v té přirozené směsici kultur se cítím jako doma víc než v jakémkoli jiném přístavu.

Okolo projede kupecký kočár a já bez zaváhání popadnu zadní madla a vyšvihnu se vzhůru jako lokaj na kodrcavou cestu. Ve zpětném

zrcátku zavádím okem o pohled obchodnice, která pocítí změnu váhy a snaží se mě setřást, zatímco rachotíme po dlažebních kostkách – ale já jsem zvyklá na palubu, která se mi vzdouvá pod nohama, a tak pokrčím kolena a pevně se držím.

Když mjíme ulici pekařů, zasáhne mě závan horkého vzduchu a stejně silná vzpomínka. Chodívala jsem sem s tátou, když jsem byla malá, pokaždé, když jsme dorazili do kirkpoolského přístavu. Zástupy lidí jsem sledovala usazená na jeho ramenou, předstírala jsem, že jsem ve vraním hnízdě, a on mi koupil sladkou zemi.

To svinou těsto do spirály, potřou ho cukrovou polevou smíchanou s kořením, které vždy vyvolá mlhavé vzpomínky na plavbu na jih, když jsem byla ještě menší – tak malá, že můj vratký krok dokonale pasoval ke kolébající se palubě *Lizabetty*. V chůzi na moři jsem si byla jistá mnohem dřív než na souši.

Zahneme za další roh a otevře se mi krátký pohled na vodu u úpatí Královského vrchu. Myšlenky mi opět skočí ke kanceláři správce přístavu a ke zprávě, která na mě *musí* čekat. A odtud se můj pohled přesune tam, kde kočár pevně svírají mé ruce v rukavicích. Nemůžu si pomoci, představím si, že tam rukavice nejsou a nezformované zelené znaky na mé kůži jsou odhalené. Zatnu zuby a tu myšlenku zaženu.

Na tom nezáleží. Vrací se. Ale bývalo to jednodušší, s tátou a se mnou.

Pokrčím kolena a připravím se, když vyjedeme z řady a chystáme se předjet pomalejší vůz, ale někde vepředu koně zařehtají na protest a někdo vykřikne. To je jediné varování, než se náhle kočár smykem zastaví a kola sklouznou do strany. Ruce mi sjedou z madel a cítím, že se začínám naklánět – jednu hroživou vteřinu visím ve vzduchu a máchám rukama, pak dopadnu na zem a celým tělem mi projede bolest. Chvatně se zvednu na ruce a kolena a drápu se do škarpy, než tu propluje další kočár a rozplácne mě.

„Ještě jsem neviděla námořnici, co umí lítat,“ zavolá žena vyklánějící se z okna a většina okolních lidí se zasměje. Vím, že má světlá pleť celkem slušně zčervená, a zamračeně si oprašuju hlínu z oblečení.

Sama teď vidím, co způsobuje to zdržení. Dolů z kopce se plazí dlouhá řada lesklých, černých aut, plouží se směrem k vodě jako

flotila bez větru – což znamená téměř vůbec –, protože ještě před nimi se plahočí kůň s vozem a všechno zpomalují.

„Kdo to u sedmero pekel je?“ zavolám na ženu v okně, ale jsem si napůl jistá, že odpověď už znám.

„Princ Leander.“ Rukou si podepře bradu a zasněně zírání na auta, jako by mohla vidět skrz zatemněná skla a obdivovat samotného prince. „Člověk by řekl, že mu toho koně odstraní z cesty.“

„Koně?“ Nakloním hlavu, podívám se směrem k ní a vytáhnu jedno obočí. „Ten kůň je jediný, kdo tu odvádí poctivou práci. Jaký je přesně přínos Jeho Výsosti společnosti?“

Po tomhle mě ignoruje.

Říká se, že princ pořádá večírky, na kterých se baví až do rána, a pak do oběda spí. Že jeho šatník velký je jako samostatný byt. Že jeho osobní tajemník posílá vzkazy psané na pozlaceném psacím stroji, ve kterých odmítá nabídky k sňatku, které princ každý den dostává.

Všichni ostatní ty příběhy slyší a říkají: *To chci*. Já si říkám jen: *Jaký to má smysl?*

Zkrátím si cestu boční uličkou a tlačím se okolo řad krejčích a jejich rolí látek ze vzdálených přístavů, dokud nenajdu paralelní cestu dolů z Královského vrchu k dokům. Rensa už mě bude čekat zpátky, a jestli přijde na to, že jsem neuposlechla její rozkaz, nastane sedmero pekel.

Kancelář správce přístavu je vysoká a široká budova uprostřed doků. Samotná kancelář je v horním patře, u teleskopů jsou usazené hlídky a sledují ústí přístavu. Když zahlédnou blížící se loď, běží dolů k obrovským tabulím a zaznamenají její příjezd. Ale mě dnes zajímá spodní patro.

Je cítit po námořnících – po bavlně a plachtách, soli a také slabým náznakem zatuchlé plísně – a běžně se uvolním, když nechám město za sebou a vrátím se do svého světa. Ale chodím sem poslední tři dny, už od okamžiku, co jsme dorazili do přístavu, a pokaždé jsem odešla o něco napjatější.

„Hledáš *Štěstěnu*, Selly?“ Je to Tarrant z *Požebnání bobyně*, další z otcových lodí. Na tmavé pleti mu zableskne úsměv a zvedne ukazováček.

„Ne, počkat! Hledáš svoji *Štěstěnu*! Já věděl, že z toho bude dobrej vtip. Bude to mít jen tak tak, co?“

„Ona dorazí,“ odvětim a poplácám ho po rameni, zatímco se promýknu kolem něho, abych si zblízka prohlédla tabule. Pak si vzpomenu a otočím se. „Tarrante!“

Na cestě ke dveřím se ohlédne.

„Neviděl jsi mě tu.“ Snažím se neznít prosebně.

Zakření se. „Zase máš kapitánku za zadkem?“

„A kdy ne?“

„Je tu moc narváno, abych někoho viděl, obzvláště jednu malou námořnici, která je stejně samá piha,“ slíbí a na odchodu na mě mrkne.

Já se vrátím k prodírání skrz dav směrem k tabulím.

Můj otec je se *Štěstěnou* pryč už rok a Tarrant má pravdu – má to jen tak tak. Byl na severu obhlížet nové obchodní trasy pro flotilu – a toto jsou úplně poslední dny, kdy se může vrátit. Severní cestu brzy uzavrou zimní bouře a smrtící kusy ledu, které se dostaví spolu s nimi.

Když se vydával na sever, nechal mě na rok s Rensou. Nejdřív jsem měla za to, že mě tu nechává ze zklamání, ale noc před vyplutím mi řekl, že je to naopak.

„Až se vrátím, budeš připravená na svůj uzel první důstojnice, holčičko. Bude to nový začátek.“

A to přesně potřebujeme. Po letech čekání, že něco dokážu se svou magií, potřebujeme oba přijmout, že svou cenu ukážu jako obyčejná námořnice. Musíme konečně hodit za hlavu ty dlouhé roky mých ponižujících selhání a zaměřit pozornost na to, co opravdu dokážu.

Až na to, že mě Rensa nic nenaučila – ničím mě nepřipravila na povinnosti důstojnice. Namísto toho jsem trávila čas všemi mizernými pracemi, které se na lodi najdou, drhnutím, sešíváním nebo hlídčováním.

V příštích několika dnech mi táta položí otázku, co jsem se naučila, a co mu můžu říct? Na *Štěstěně* bych s ním byla u kormidla. Na *Lizabettě* – která byla mým domovem, když jsem vyrůstala, a které bych jednoho dne chtěla velet – se ke mně chovali jako k nováčkovi.

V tuhle chvíli je mi to ale jedno. Hlavně ho chci vidět. Co jsme dorazili, jsem poctivě kontrolovala tabule – pokaždé jsem si jistá, že uvidím křídou napsané jméno *Štěstěny*, a každý den zažívám zklamání.

Zítřka mě bude Rensa určitě držet pod zámkem na lodi, a den nato vyplouváme a já tátu propásnu úplně.

Na zdi jsou připevněné tři tabule, všechny jsou pokryté úhledným písmem. Nad nimi visí holé elektrické žárovky a jedna z nich poblíkává, jako by každý okamžik mohl být ten poslední – jako vážně, okna jsou tu užitečnější, co se světla na čtení týče.

Na jedné tabuli je výčet lodí, které dnes odpluly, na další jsou ty, které připluly, a na třetí plavidla, která byla spatřena – zprávy od jiných lodí, které dorazily do doků a mohou předat informace o tom, kdo je na cestě a jak daleko jsou.

Tabule s odplouvajícími loděmi je plná plavidel připravených na cestu do Trallie, Fontesque, Beinhofu či do různých knížectví – nebo dokonce na nyní již nebezpečnou cestu do Mellacey, i přes chystající se válku –, s poznámkami značícími, zda berou pasažéry či hledají posádku. Je tam jediná loď mířící do Holbardu: *Freya*, která se ještě odvažuje vydat zpět na sever, než se Severní cesty zmocní led.

Prohledávám tabuli s připlouvajícími loděmi a nepříjemný pocit v břiše se rozrůstá, když se dostanu na konec a po *Štěstěně* není ani stopy. Přesunu se ke spatřeným lodím a pohledem netrpělivě skáču po úhledně napsaných jménech. *Prosím, tati. Prosím.*

Má to opravdu hodně nadoraz, ale on to zvládne. Žádný kapitán neumí projet Severní cestou lépe než Stanton Walker.

A slíbil to. Už je to rok.

Pročtu si tabuli, pak znovu, mrkám, a ještě jednou, a pak se mi srdce pomalu sevře v hrudníku. Museli ji alespoň zahlédnout. *Museli.*

Někde hluboko v mysli se mi poprvé vynoří úplně nový strach. Mohly zimní bouře propuknout brzy? Můj otec dokáže s lodí proplovat čímkoli, ale je důvod, proč se do úžin nikdo neodváží, když nastane zima. Říká se, že vlny dosahují do půlky stěžně.

„Selly! Selly Walkerová! Tady jsem!“ Někdo přes tlachání námořníků volá moje jméno a já se otočím, abych se zorientovala. Ten hlas je mi povědomý a zahlédnu úřednici, která pracuje u řady pultů na

jednom konci místnosti. Ukazuje na zeď s poštou a já se otočím a nastavím směr skrz dav, prodírám se s novou naléhavostí, tlačím se kolem námořníků, kteří se zastavili, aby pozdravili staré přátele a sdělili si novinky. Všichni mají co říct, v cizích přístavech se nyní mění nálady každým dnem, ale oči mám upřené na svůj cíl.

Na zeď s poštou připichují námořníci dopisy, které vozíme pro jiné lodě. Vyhnu se paži upovídáného loďmistra a najednou jsem tváří v tvář desce. Ihned zaregistruju ten dopis a jako by mé tělo chápalo dřív než můj mozek.

Vzduch se mi vypumpuje z plic a náhle mě píchne za očima, zatímco se natahuju a strhávám dopis ze špendlíku, kterým je připíchnutý. Vedle něho je ještě jeden, adresovaný kapitánce Rense z *Lizabetty*, a jako ten můj je příliš tlustý na to, aby to byla jen rychlá zpráva, která nám má sdělit, kdy ho máme v Kirkpoolu očekávat.

Tohle není datum příjezdu. Je to výmluva.

Dav mě stahuje, tlačí mě proti zdi, zatímco třesoucícma se rukama dopis otevírám a málem upustím svazek papírů, který je uvnitř. Rozložím je a stále tak nějak doufám, že tam bude stát –

Milá Selly,

vím, že tohle není ten dopis, ve který jsi doufala, ale –

Ale. Dýchám krátce a prudce a rychle přelétnu obsah dopisu.

Ale můžeme tu vydělat spoustu peněz.

Ale tohle nám koupí další loď, která by se ti mohla líbit ještě víc než *Lizabetta*.

Ale jsou tu talentovaní kouzelníci a já si nemůžu nechat ujít příležitost, abych je naverboval.

Ale musím tu zůstat na zimu, dál obchodovat, dál pracovat.

Ale bude to trvat ještě dalšího půl roku, než se vrátím domů.

Ale jsem v klidu, protože vím, že Rensa tě naučí víc než kdokoli jiný a Kyri je velmi nadaná lodní kouzelnice, takže možná...

Jednou rukou dopis zmačkám a nacpu ho do tašky se svícemi, pak popadnu Rensin a také ho vrazím dovnitř.

Tohle nemůže být pravda.

Zatínám čelist tak pevně, až to bolí, přitlačím si předloktí na pus, abych ztlumila svůj frustrovaný výkřik. Dav okolo mě je najednou až příliš hlasitý, až příliš blízko a já horečně hledám skulinu, kterou se můžu protáhnout, cestu zpět ven na čerstvý vzduch a mořský vánek.

Ale pak můj pohled padne na tabuli s odplouvajícími loděmi a uvídám ji novými očima.

Freya odplouvá s ranním odlivem, úplně poslední loď, která až do jara proklouzne na sever. A to znamená, že mám ještě jednu šanci, abych tohle napravila.

Pokud táta nepřipluje za mnou, popluju já k němu.

Ať tak či tak, až bude *Freya* odplouvat, budu na palubě.

Vypotácím se na odpolední světlo a ve spáncích mi stále buší můj tep. Dle tabule se *Freya* nachází v severních docích a já se přikrčím a proplétám se tím směrem.

Kirkpool je jedno z velkých světových přístavních měst a hlavní město Alinoru – domácím přístavem obchodní flotily mého otce. Jeho doky tvoří půlkruh kolem jeho přirozeného přístavu, jehož ústí se na západě otvírá do Půlměsíčního moře.

Má *Lizabetta* kotví v jižních docích, takže mě při téhle návštěvě nikdo neuvidí, ne tak daleko přes vodu.

Kapitán *Freyi* neodmítne dceru Stantona Walkera, a získat jejich souhlas namísto toho, abych se skryla, mi umožní jednodušší plavbu. Kruci, jestli mě pustí na palubu, zůstanu s nimi, dokud nevyplují. Na *Lizabettě* není nic, s čím bych se nezvládla rozloučit.

Naléhavost mě žene rychleji, zatímco si razím cestu kolem lodí ze všech přístavů, od Kethosu přes Escium až po samotný Přístav Naranja, všechny přivázané bok po boku, a vítr mi vytahuje blondaté prameny z copu a šlehá mi jimi okolo obličeje.

Tam na konci to musí být *Freya*, vmáčknutá mezi dva špinavé parníky, s bytelným trupem určeným, aby zvládl projíždět Severní cestou tam a zpět. Zrychlím tempo a zahnu za roh přístavu směrem k ní.

A narazím přímo do barikády přes ústí doku.

Za ní je přesně ta flotila, ke které měl namířeno princ Leander – shluk elegantních škunerů, jejich lanová ověšená vlajkami a ověčené

květinami. Z druhé strany přístavu jsem je sledovala posledních pár dní, ale tohle je poprvé, kdy je vidím zblízka.

Kolem nich je to jako v mraveništi – námořníci ve skupinách přenáší bedny a vratké jeřáby nad nimi zvedají sítě s nákladem a se zhoupnutím je ukládají na palubu. Ke kraji doku pomalu couvá nákladní auto, které směřují tři členové posádky. Na přídi nejbližší lodi pouští někdo na gramofonu nahrávku. Dívky v jasných barvách tančí, vyhazují ruce do vzduchu a vrtí se, aby se okraje jejich šatů rozevlály, pak propuknou ve smích a znovu zkouší kroky. Ignorují práci kolem sebe, hordy dělníků připravujících flotilu k vyplutí.

Tolik povyku kvůli jednomu rozmazlenému klukovi.

Královna posílá svého bratra, aby okouzлил vládce sousedních zemí Alinoru, a on se tu čančá, jako by se chystal na nóbl čajový dýchánek s tuctem svých nejlepších přátel, aniž by si uvědomoval to napětí ve vzduchu.

Flotila určitě nebude tak hloupá, aby se plavila až k Mellacee a nechala se prohledávat a danit tak, jako jsme to posledních pár měsíců zažívali my námořníci. O téhle změně můj otec neví – jeden z mnoha důvodů, proč se za námi měl vrátit, dokud mohl. Povím mu o tom, až dorazím.

Barikádu hlídá několik členů královniny gardy, ve svých královsky modrých uniformách působí blyštivě a okázale. Problémy se dostaví okamžitě.

„Potřebuji něco dojednat s kapitánem *Freyzi*,“ oznámím a dávám dohromady tolik zdvořilosti, na kolik se jen zmůžu.

Žena vystřelí jedno obočí a obřadně z kapsy vytáhne seznam. „Jméno?“

„Selly Walkerová, ale nebude tam.“

„Ne?“

„Ne.“ Nedokážu udržet své podráždění na uzdě, ale dokážu si představit, jak tohle bude probíhat. Je to známý pocit – sledovat, jak se přede mnou něco odvíjí, ale nemoci se kousnout do jazyka a přijít na to, jak to napravit, než k tomu dojde.

„Mrzí mě to, ale pokud tvé jméno není na seznamu a nemáš pásku na ruce značící, že patříš k posádce, pak se dál nedostaneš,“ oznámí mi a ani trochu nevyžadá, že by ji to mrzelo.

„Podívejte, jestli může jeden z vás vyřídít kapitánovi Freyi, že je tady Selly Walkerová – dcera Stantona Walkera – vím jistě, že –“

„Nejsme tu, abychom ti vyřizovali pochůzky, slečinko.“ Přerušil mě a prohlíží si mě, zatímco si jednou rukou uhladím větrem rozzevláté vlasy, a pak si přeju, abych to neudělala. Zavádí pohledem o moje špinavá kolena, má památka na pád z kočáru. Další věc, za kterou můžu poděkovat Jeho Výsosti.

„Odcházíš sama,“ zeptá se, zatímco se její společník konečně odvrátí od dívek tančících na palubě a zamyšleně mě zkoumá, „nebo tě máme doprovodit?“

Tak tvrdě se kousnu do jazyka, až mě překvapí, že mi nevytryskne krev, vyseknu komplikovanou poklonu hodnou těch vznešených budížkničemů na palubě a otočím se. Jestli mě tam nepustí, najdu si jinou cestu.

Zatímco odcházím, podívám se přes rameno a vidím, že mě královnina gardistka slídivě sleduje, ale když se otočím znovu, už ztratila zájem.

Zmizím z dohledu za dlouhou kupou beden čekajících, až je naloží. Pokud se dokážu zdržet poblíž barikády, než se královnině gardisté přestanou dívat, pak kolem nich s trochou štěstí zvládnou proklouznout a dostat se k *Freje*. Ale musím se dostat blíž k barikádě, abych byla připravená vyrazit.

Vmáčknu se mezi dvě bedny a vylétnu z malého prostoru jako korek z lahve a přímo do něčeho – do někoho –, kdo zavravorá dozadu a obejmě mě rukama, aby nás oba udržel na nohou. Zatímco se snažíme udržet rovnováhu, naše pohledy se střetnou a já si uvědomím, že jsem skončila v jeho objetí.

Je to chlapec v mém věku s teplou, snědou kůží, která pasuje ke zlatému kirkpoolskému pískovci, jako by byl součástí města samotného. Hnědé oči tančí pod módně rozčuchanými černými vlasy a má takový ten bezstarostný úsměv, který říká, že přesně ví, jak pohledný je.

Ten úsměv nesnáším.

„No konečně,“ pronese vesele a zdá se, jako by ho vůbec neznepokojilo, že do něho právě bez varování vrazila námořnice. „Už jsem myslel, že nedorazíš.“

Zírám na něho, zatímco se snažím popadnout dech, a poněkud mě rozptyluje jeho obličej. Má až nespravedlivě dlouhé řasy.

Zachvějí se mu ústa, jako by ho něco pobavilo – nejspíš já –, a to je dost na to, aby mě to vrátilo zpět do reality. Položím mu jednu ruku na hrudník, odstrčím ho od sebe a zároveň odstupuju z jeho sevření.

„Netuším, kdo jsi, ale nemám na tebe čas,“ zamumlám. „Proč se k sakru schováváš za hromadou beden?“

„No, slyšel jsem, že tu budeš ty,“ odpoví záhadný chlapec bez zaváhání a zdvořile nepoukáže na to, že se také schovávám za hromadou beden.

Nemůžu přijít na to, co je zač. Je oblečený, jako by patřil do doků – rukávy vyhrnuté k loktům, černé kšandy a tmavě hnědé kalhoty –, ale jeho bílá košile je až příliš čistá, látka kalhot až příliš kvalitní a zní až příliš vybraně. Možná sluha z paláce, který se tu snaží zapadnout?

Nemůžu si dovolit zdržení, jakkoli otravně pohledné, takže se na něho naposledy podívám a pak se kolem něho protáhnou a chytím se za horní okraj nejbližší bedny. Pevně ho sevřu, přitáhnou se a vyšvihnu nahoru, přičemž bezpochyby musí uhýbat mým kopancům, zatímco se tam snažím udržet. Však brzy zjistím, jestli spustí poplach.

Tohle je lepší místo pro sledování královniny gardy. Na bednách jsou položeny obrovské svazky květin, které jsou určeny k ozdobení lanovy princovy flotily a vytváří výborný úkryt. Uvelebím se mezi nimi a připravím se na čekání.

„Co hledáme?“ zeptá se hlas vedle mě a já málem spadnu z bedny.

Chlapec také vylezl nahoru a teď se vyhýbá mé ruce, která se napráhne a ožene se vzduchem. Popadne mě kolem pasu, přidrží mě, přitáhne zpět do květinového úkrytu a zasměje se, když se zamračím.

„Co tu nahoře chceš?“ dožaduju se odpovědi.

„Nemohl jsem odolat,“ odpoví a zazubí se. „Taky jsem myslel, že slyšíš, jak lezu nahoru – za to se omlouvám.“

Až teď, když odtahuje ruku, si všimnu, že má na předloktích a na rukách smaragdově zelené čaroznaky, jejich odstín je výrazný proti jeho světle hnědé kůži. Při pohledu na ně mi něco sevře žaludek.

Takhle spletité čaroznaky jsem ještě neviděla, jsou tak složité, že ani nerozeznám, jaký živel představují – není divu, že je namyšlený. I když bych pravdu řekla, jeho vzhled úplně stačí.

Natáhnou ruku v rukavici, abych se zachytila, a odolávám pokušení zeptat se ho, co tu dělá, protože pak se mě zeptá na to samé, a to nekončí tak, jak bych chtěla.

„To je lady Violet Beresfordová,“ pronese můj společník konverzačním tónem, a když sleduju jeho pohled, zjistím, že se dívá na dívku v šatech stříbřitě modrých jako moře za úsvitu. Vede tanec, hlavu má zakloněnou a směje se.

„No, jsem ráda, že aspoň někdo se baví.“

„Ty se nebavíš?“

„Strávil jsi dneska aspoň minutu ve městě?“ zeptám se popudlivě a nakloním se dopředu, abych mezi listím nakoukla na dva královniny gardisty, kteří se své povinnosti věnují pečlivěji, než bych si přála. Zatímco se dívám, z města k nim dokluše třetí gardista a dá se s nimi do řeči.

„A proč?“

„Kdo se tam venku baví kromě šlechty na lodích? Jsem na souši jen pár dní, ale každý, s kým jsem mluvila, se ptá na zahraniční přístavy, na to, co se povídá kolem Půlměsíčního moře. Jestli se Mellacea chystá vytáhnout proti nám do války. Když sleduju tohle, už rozumím, proč jsou všichni tolik znepokojení.“

Nakloní se vedle mě, aby si lépe prohlédl loď, a jeho teplé rameno se opírá o to mé. Lady Violet stále tančí a vyzývá své společníky, aby se k ní připojili, zatímco hudba vesele přeskakuje. „Proč, co vidíš?“

Odfrknu si. „A ty to nevidíš? Jeho loď jsou pokryté *květinami*.“

„Musíš uznat, že vypadají... Co je špatného na květinách?“

Královnina garda pod námi nyní vášnivě debatuje s nově přichozím, který máchá rukama. Mohu se odvážit doufat, že je odláká pryč?

„Nemám žádný vyhraněný názor na květiny,“ pronesu a uvědomuju si, že to zní, jako bych ho naopak měla.

„Takže jsi prostě mrzutá od přírody?“

„Tak poslyš.“ Připomenu si, že by nebylo správné shodit ho z bedny. „Všechny obchodní lodě v docích moc dobře ví, v jakých jsme potížích, ví, jak napjaté to je ve všech nových přístavech, do kterých připlujeme. Alinor má problémy. Ona si jde odpoledne schrupnout na sluníčku, a v Mellace zatím, to mi věř, vstávají před úsvitem. A co s tím královna dělá?“

„No, ona –“

„Svěřila to princátku. Jako by selhat chtěla.“

„To je trochu drsné, nemyslíš?“

Zafuním. „Mluvíme tu o chlapci, který se během oslav slunovratu převlékl hned třikrát. Za jeden večer!“

„Slyšel jsem, že to bylo čtyřikrát a že měl nadčasový kabát se zlatými nášivkami.“

„Která část té věty to podle tebe vylepšila?“ vyprsknu.

„Musím říct, že toho o něm víš docela dost,“ přemítá.

„S tím se nedá nic dělat, nikdo nemluví o ničem jiném.“

„Včetně tebe, a to se zdá, že ho ani nemáš ráda.“

„Jestli ho mám, nebo nemám ráda, s tím nesouvisí,“ odseknu a vědomě ztiším hlas. „Ať si klidně platí každého krejčího kolem Půlměsíčního moře, je mi to jedno, jen kdyby dělal svou práci.“

„Třeba svou práci dělá,“ navrhně chlapec, přestože jeho tón připouští, že důkazy jsou na mé straně.

„Copak ses úplně zbláznil? Rozhodl se ozdobit svou flotilu polovinou palácových zahrad – a to jsme na pokraji zimy, takže si ani nedovedu představit, kolik skleníků takhle pitomost musela zabrat –, pak sbalit fontesquijského kuchaře a partu nejbližších přátel a odtančit podél pobřeží skamarádit se s našimi sousedy.“

„Neměl by se kamarádit se sousedy?“ vyzvídá chlapec a mračí se na královniny gardisty, kteří teď sledují, jak se k nim poklusem blíží několik jejich kumpánů.

„Měl by se sousedy navázat *spojenectví*,“ vyštěknu na něj poněkud vztekle. „Ale nikdo ho nebude brát vážně. Kdo ho kdy vážně bral?“

„Au,“ zamumlá a já otočím hlavu, abych si ho lépe prohlédla, jak se krčí mezi květinami.

Pořád je pohledný, ale víc se teď soustředím na jeho hlas. Jsou z něho slyšet peníze. *On snad prince zná?*

Najednou si vzpomenu, jak mi Rensa vždycky říká, abych si dávala pozor na jazyk, obzvláště před lidmi, které neznám. Aspoň neví, jak se jmenuju.

Vím, že si na něm vybíjím všechnu svou frustraci z celého dne, z nekonečných příkazů kapitánky, z otcova opuštění, ze zatarasené cesty k *Freye*. A vím, že bych neměla.

Na druhou stranu on se mi pořád cpe do cesty.

Královnini gardisté pod námi se neustále kupí – už jich je tucet, jeden ukazuje všemi směry a rozesílá je na všechny strany. Můžu zapomenout na to, že proklouznu kolem dvou z nich – dok se jimi jen hemží.

Budu se kolem nich muset dostat za tmy a na lodí se ukrýt, protože teď už se rozhodně ke kapitánovi *Freyi* nedostanu.

„Myslím, že tu bude pěkně rušno,“ oduší chlapec a zamyšleně sleduje houf gardistů. „Zdá se, že něco ztratili.“

„Jo, vypadá to tak,“ zamumlám. To nic. Dostanu se na *Freyu* večer. Pod rouškou noci to bude jednodušší, stejně vyplouvá až za svítání. Můžu se schovat na palubě, dokud nebude daleko na moři, a pak bude příliš pozdě, aby s tím něco udělali.

Teď bych se měla honem vrátit na *Lizabettu*, než Rense dojde, jak dlouho jsem byla pryč, a naštve se.

„Hele, podívej,“ pronese najednou chlapec vedle mě zvýšeným hlasem a já se rychle otočím a sleduju, kam se dívá.

„Co? Co vidíš?“

Ukazuje na palubu nejbližší lodě, kde se zářivě oděná mladá šlechta shlukuje kolem ženy, která na příď tlačí malý zdobený vozík. „Přivází občerstvení. Vsadím půlkorunu, že to jsou fontesquijské koláčky.“

Přidušeně zavrčím a on ztichne.

Ano, rozhodně je to šlechtic, žádný palácový sluha. Zbytek města si dělá starosti, jsme v přístavu plném lodí, které mohou o všechno přijít, pokud vypukne válka, a namísto toho, aby vymýšleli, jak vyřešit kterýkoli z našich problémů, se na progresivní flotile – jak všichni říkají lodím vydávajícím se na tuto přátelskou plavbu – vrhají na odpolední svačinku jako rackové na rybářskou loď.

„Nejdřív květiny a teď nemáš ráda koláčky?“ chce vědět a zkoumá můj zamračený výraz. „Co přijde dál, kořata?“

„Já... Můžeš prostě jít pryč?“

Ušklíbne se. „No, já jsem tu byl první. A když jsme u toho, když jsi dorazila, doslova ses mi vrhla do náručí.“

Mohla bych ho vystrčit z našeho malého hnízdečka nahoře na bedně, ale to by pro něho nemuselo být dost výmluvné. Věnuju mu až příliš sladký úsměv, natáhnou se do svazku květin kolem nás, utrhnou něžný kvítek v barvě alinorské královské safírové modři. Rozvážně mě sleduje.

„Tady.“ Nakloním se a zastrčím mu ho za ucho. „Všechno neužitečné, co tu okolo je, je krásně ozdobené. Nechtěla bych, aby ses cítil odstrčený.“

Jeho ostražitost poleví a jeho rty se znovu stáhnou do toho malého úšklebku. Zdá se, že zná všechny neplechky tohoto světa, a polovinu sám vymyslel.

Jeho hnědé oči jsou pevně upřené na ty moje, a když se špičkami prstů otřu o jeho vlasy, můj žaludek udělá podivný přemet. To musí být ze slunce.

Oba chvíli sedíme bez hnutí a zíráme jeden na druhého.

„Takže si nejdeš dát svačinku?“ zamumlá a uvolní napětí. Nemůžu se zbavit pocitu, že jsem tuhle přestřelku prohrála, a vůbec nevím proč.

„Na jeden den jsem šlechty viděla až dost.“ Už se dávám do pohybu a připravuju se, že slezu dolů rychlostí, která, pokud k sobě mám být zcela upřímná, trochu naznačuje, že utíkám.

„Doufáme, že je v našem princovi víc, než si myslíš,“ odvěti.

„To pochybuju,“ odseknu – a než dostane šanci odpovědět, seskočím dolů do mezery mezi bednami a protáhnou se jí zpátky.

Mám obrovské nutkání se ohlédnout, ale přinutím se zírat přímo před sebe. Nemám čas o něm přemýšlet. V hlavě mám jen jedinou věc, na které záleží, a ta je zakotvená na konci severního doku.

I kdybych měla přeplavat přístav a vyšplhat se na ni jako pirát, za úsvitu se budu plavit na sever na palubě *Freyi*.

JUDE

*Krčma U Fešáka Jacka
Přístav Naranda, Mellacea*

Dav burácí jako nestvůra, když se oženu a v poslední chvílce švihnu zápěstím, takže udeřím hranou dlaně namísto kloubů.

Je to podpásovka.

Je mi to jedno.

Ten druhý zavravorá dozadu, plive krev a hlásí faul, davová nestvůra se kolem nás vzdouvá, zatímco já tančím na špičkách a dráždím ho.

Boxerský ring je pod zemí, jediné světlo pochází z luceren pohupujících se u stropu. Můj dlouhý stín se kolébá vedle mě a já čekám, až opět získá rovnováhu, dýchám přerývaně. Na finální ránu je ještě brzy – nestvůra chce nejdřív nakrmit, a já se s bušícím tepem a kůží lesklou od potu cítím naprosto naživu. Nanejvýš ochotný jí tu potravu dopřát.

Holou rukou si otře z úst krev, na tváři mu zůstane rudá šmouha, a znovu pozvedne pěsti. Tentokrát si mě prohlíží o něco pečlivěji, zkoumá mě bledýma očima.

Jsem o polovinu menší než on, jasně. Ale taky jsem dvojnásobně rychlejší.

Odhru si vlhké černé vlasy z očí a zpřímá se na něho podívám. Odvrátí pohled.

Dav kolem nás je jako v mlze, ale stává se z něho *má* nestvůra, tak jako vždycky – hřmí rady i námitky, vykřikuje sázky a volá si o nápoje. Světlo se odráží od sklenic, štiplavý kouř z doutníků se nese ringem a já se znovu vrhám vpřed.

Velikánova pěst proletí děsivou rychlostí a já ucuknu dolů, abych se jí vyhnul, secvaknu zuby a do spánků mi vystřelí bolest. Než se vzpomene, rychle se zvednu a využiju chvílky, kdy nemá rovnováhu, abych znovu udeřil, tentokrát ho zasáhnu nad okem, roztrhnu kůži, takže se spustí krev, a burácení nestvůry je ohlušující.

Potřese hlavou jako mokrý pes, snaží se dostat krev z očí. Přitanečím k němu, proklíčuju okolo nemotorné rány a udeřím ho pod bradu, hlava mu vyletí dozadu.

Pak mě za ramena popadnou ruce a táhnou mě pryč. Křičím a snažím se ze sevření vymanit, ale prsty se zaryjí hlouběji a já najednou zaznamenám v uchu hlas.

„Jude, dost! Slyšíš mě? Přestaň! Dej si pauzu, než to dokončíš!“

Pomaloučku svěším pěsti a nechám muže, aby mě stáhli dozadu, pryč od vrávorajícího protivníka.

Přestávka, čas na další kolo sázek – čím větší bank, tím větší bude můj podíl –, a pak to s ním můžu skoncovat. Potácí se do svého rohu improvizovaného ringu, kolébá se v páru rukou, které na něho čekají.

„Pokus se ho nesrazit k zemi během prvních deseti vteřin,“ zavrčí mi trenér zezadu do ucha, rukama mě pevně svírá za ramena, jako by mě musel držet, abych se krvelačně nevrhl vpřed. Svírá mě hlavně pro efekt, kvůli sázejícím, ale udržet si zamračený výraz mi nečiní potíže.

Tohle je moje image, to ode mě chtějí. Chladnokrevný zabiják. Kluk ze soukromé školy, který se propadl do stoky, důkaz, že boháčů nejsou o nic lepší než oni.

„Slyšel jste, Vaše lordstvo?“ zavrčí znovu trenér.

„Tak mi neříkej,“ zabručím. Tahle část není pravda. Nikdy nebyla.

„Drž se od něj dál, protahuj to,“ trvá na svém muž.